

C-454/23. sz. ügy**Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemről a Bíróság eljárási szabályzata
98. cikkének (1) bekezdése alapján készített összefoglalás****A benyújtás napja:**

2023. július 18.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Dioikitiko Dikastirio Diethnous Prostasias (Ciprus)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2023. június 19.

Felperes:

K. A. M.

Alperes:

Ciprusi Köztársaság

Az alapeljárás tárgya

Kereset, amellyel az alapeljárás felperese megtámadja az Anatheoritikis Archis Prosfygon (menekültügyi hatóság, Ciprus) 2019. július 30-i határozatát, amellyel az elutasította – az Ypiresia Asylounak (menekültügyi szolgálat, Ciprus) a felperes menekültjogállásának általa történő visszavonásáról szóló, 2019. április 12-i határozata ellen benyújtott – közigazgatási jogorvoslati kérelmét.

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgya és jogalapja

A 2011/95 irányelv 14. cikke (4) bekezdése a) pontjának értelmezése az elsődleges uniós jog és a nemzetközi jog alapján – EUMSZ 267. cikk

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Az EUMSZ 78. cikk (1) bekezdésében és a menekültek jogállására vonatkozó genfi egyezményben, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartájának 18. cikkében foglalt, menedékjogra vonatkozó rendelkezések tükrében úgy

értelmezhető-e a harmadik országbeli állampolgárok és hontalan személyek nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésére, az egységes menekült- vagy kiegészítő védelmet biztosító jogállásra, valamint a nyújtott védelem tartalmára vonatkozó szabályokról szóló, 2011. december 13-i 2011/95/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (átdolgozás) 14. cikke (4) bekezdésének a) pontjában foglalt rendelkezések – amelyek előírják, hogy a menekültjogállás visszavonható, ha alaposan feltehető, hogy a menekült veszélyt jelent a védelmet nyújtó tagállam biztonságára –, hogy azok lehetővé teszik a menekültjogállás visszavonását a menekült által a védelmet nyújtó országba való beutazását megelőzően, annak területén kívül elkövetett olyan múltbeli cselekmények vagy állítólagosan elkövetett cselekmények miatt, amelyek – a valamely személy menekültjogállásból való kizárhatóságának okait tételesen meghatározó, a menekültek jogállására vonatkozó genfi egyezmény 1. cikke F. pontjának és a 2011/95 irányelv kizárásra vonatkozó 12. cikkének rendelkezései tükrében – nem minősülnek olyan magatartásnak, amelyek miatt valamely személy nem ismerhető el menekültként?

2) Az [első kérdésre] adandó igenlő válasz esetén: összeegyeztethető-e az ily módon értelmezett 14. cikk (4) bekezdésének a) pontja a Charta 18. cikkével és az EUMSZ 78. cikk (1) bekezdésével, amelyek többek között úgy rendelkeznek, hogy a másodlagos [uniós] jognak meg kell felelnie a genfi egyezménynek, amelynek az 1. cikke F. pontjában szereplő kizárási záradéka tételes meghatározást tartalmaz, és azt szigorúan kell értelmezni?

3) A 2011/95/EU irányelv 14. cikke (4) bekezdése a) pontjának alkalmazásával összefüggésben hogyan értelmezendő a „veszélyt jelent a [...] tagállam biztonságára” fogalom e fogalomnak a genfi egyezmény 33. cikkének (2) bekezdésében előírt rendkívüli magas szintje és a jogállás visszavonásával érintett menekültekre gyakorolt súlyos következmények tükrében, konkrétan pedig e cikk kiterjedhet-e a védelmet nyújtó országba történő beutazást megelőzően feltételezhetően elkövetett cselekményekkel vagy magatartással kapcsolatos veszély értékelésére? A 2011/95/EU irányelv 14. cikke (4) bekezdése a) pontjának alkalmazásával összefüggésben a „veszélyt jelent a [...] tagállam biztonságára” fogalma magában foglalhatja-e a menekült által nem a szóban forgó tagállamban elkövetett cselekményeit vagy nem ott tanúsított magatartását?

A nemzetközi jog vonatkozó rendelkezései

A menekültek jogállására vonatkozó, 1951. július 28-án Genfben megkötött egyezmény (a továbbiakban: genfi egyezmény): az 1. cikke F. pontja.

A releváns uniós jogi rendelkezések és a Bíróság ítélezési gyakorlata

Az Európai Unió működéséről szóló szerződés: a 78. cikk (1) bekezdése.

Az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta): 18. cikk.

A nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó közös eljárásokról szóló, 2013. június 26-i 2013/32/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2013. L 180., 60. o.; helyesbítés: HL 2016. L 198., 50. o.): (49) és (50) preambulumbekzdés, valamint a 2. cikk o) pontja.

A harmadik országbeli állampolgárok és hontalan személyek nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésére, az egységes menekült- vagy kiegészítő védelmet biztosító jogállásra, valamint a nyújtott védelem tartalmára vonatkozó szabályokról szóló, 2011. december 13-i 2011/95/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2011. L 337., 9. o.; helyesbítések: HL 2017. L 167., 58. o.; HL 2019. L 19., 20. o.): a 12. cikk (2) bekezdése és a 14. cikk (4) bekezdése.

2010. november 9-i B és D ítélet (C-57/09 és C-101/09, EU:C:2010:661); 2017. április 4-i Fahimian ítélet (C-544/15, EU:C:2017:255); 2019. május 14-i M és társai (A menekültjogállás visszavonása) ítélet (C-391/16, C-77/17 és C-78/17, EU:C:2019:403); 2020. október 6-i La Quadrature du Net és társai ítélet (C-511/18, C-512/18 és C-520/18, EU:C:2020:791); 2021. október 6-i W. Ž. (A legfelsőbb bíróság rendkívüli felülvizsgálati és közjogi tanácsa – Kinevezés) ítélet (C-487/19, EU:C:2021:798); 2022. szeptember 22-i Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság és társai ítélet (C-159/21, EU:C:2022:708).

A releváns nemzeti jogi rendelkezések

2000. évi menekültügyi törvény (2000. évi 6(I) törvény): a 6a. cikk (1), (1A) és (2) bekezdése.

A tényállás és az alapeljárás rövid bemutatása

- 1 A felperes 2018. december 29-én a megszállt területeken keresztül jogellenesen lépett be a Ciprusi Köztársaság területére. 2019. január 10-én nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be. A felperest a kérelmének megvizsgálása céljából 2019. január 18-án és 2019. március 20-án meghallgatták, miközben őrizetben volt.
- 2 2019. január 28-án a terrorizmus elleni hivatal (Ciprus) bizalmas levelet küldött a menekültügyi szolgálatnak (Ciprus), amelyben azt állította, hogy a kérelmező veszélyes.
- 3 A menekültügyi szolgálat a kérelmező kérelmének vizsgálatát követően úgy határozott, hogy megadja számára a menekültjogállást. A menekültügyi szolgálat vezetője azonban elutasította a kérelmét a menekültügyi törvény 6A. cikke (1) bekezdésének c) pontja alapján, amely szerint „a menekültjogállást vissza kell vonni, ha a [...] vezetője úgy ítéli meg, alaposan feltételezhető, hogy az érintett veszélyt jelent a Köztársaság biztonságára”.
- 4 A menekültügyi szolgálat határozatában konkrétan részletesen ismertette a kérelmező által a menedékjog iránti kérelmének valamennyi szakaszában előadott

érveket, amelyek három alapvető körülményre oszlottak: i. a kérelmező marokkói állampolgársága; ii. ateista vallási státusza; és iii. a kérelmező azon állítólagos félelme, hogy ateista státusza miatt üldöztetésnek lenne kitéve, ha visszaküldenék Marokkóba.

- 5 A menekültügyi szolgálat – miután értékelte a kérelmező szavahihetőségét, és a vallási eseményekkel, valamint az ateistákkal és más társadalmi kisebbségekkel való bánásmóddal kapcsolatos marokkói helyzetről történő információgyűjtés céljából független vizsgálatot folytatott – mindegyik körülmény tekintetében elfogadta a kérelmező érveit.
- 6 A menekültügyi szolgálat mindazonáltal – a menekültügyi törvény 6A. cikke (1) bekezdésének c) pontja alapján, figyelembe véve népeségnyilvántartási és bevándorlási hivatal, valamint a terrorizmus elleni hivatal leveleit, amelyekben a kérelmezőre a ciprusi társadalomra és a Köztársaság biztonságára veszélyesnek tekintett személyként utalnak – úgy határozott, hogy visszavonja a kérelmező menekültjogállását.
- 7 A menekültügyi szolgálatnak a felperes kérelmének elutasításáról szóló levelét 2019. április 16-án közölték a felperessel.
- 8 A kérelmező közigazgatási jogorvoslati kérelmet nyújtott be az Anatheoritikis Archis Prosfygonhoz (menekültügyi hatóság, Ciprus), amely 2019. július 30-án határozatot fogadott el, amelyben helybenhagyta a menekültügyi szolgálat határozatát, és megállapította, hogy a kérelmező bizonyította, hogy vallási okokból megfelel a menekültjogállás elismeréséhez szükséges feltételeknek. E hatóság azonban – tekintettel arra, hogy a felperes a ciprusi társadalomra és a Köztársaság biztonságára veszélyes személynek minősül – arra az álláspontra helyezkedett, hogy nem érdemli meg a menekültjogállás elismerését, ezért a menekültjogállását a menekültügyi törvény 6A. cikke (1) bekezdésének c) pontja és 6A. cikkének (1) bekezdése alapján vissza kell vonni.
- 9 A kérelmező 2019. október 14-én keresetet indított a Dioikitiko Dikastirio Diethnous Prostasias (nemzetközi védelemmel kapcsolatos ügyek elbírálására hatáskörrel rendelkező közigazgatási bíróság, Ciprus) előtt, amelyben a menekültügyi hatóság említett határozatának megsemmisítését kérte.
- 10 Az őrizetben lévő kérelmezőt 2020. február 24-én szabadon bocsátották azt követően, hogy az Anotato Dikastirio (legfelsőbb bíróság, Ciprus) helyt adott a *habeas corpus* iránti elsődleges kérelmének.
- 11 A felperes jogi képviselője 2021. április 21-én az EUMSZ 267. cikk alapján előzetes döntéshozatal céljából a kérelem mellékletében szereplő több kérdés Bíróság elé terjesztését elrendelő határozat meghozatala iránti kérelmet nyújtott be.

Az alapeljárásban részt vevő felek főbb érvei

- 12 A felperes elsődlegesen azt állítja, hogy kérdést kell a Bíróság elé terjeszteni annak megállapítása céljából, hogy úgy kell-e értelmezni a 2011/95 irányelv 14. cikke (4) bekezdésének a) pontjában foglalt rendelkezéseket – amelyek előírják, hogy a menekültjogállás visszavonható, ha alaposan feltehető, hogy a menekült veszélyt jelent a védelmet nyújtó tagállam biztonságára –, hogy azok lehetővé teszik a menekültjogállás visszavonását a menekült által a védelmet nyújtó országba való beutazását megelőzően, annak területén kívül tanúsított olyan múltbeli magatartások vagy állítólagosan elkövetett cselekmények miatt, amelyek nem minősülnek olyan magatartásnak, amelyek miatt valamely személy nem ismerhető el menekültként, és amelyek a védelmet nyújtó országba történő beutazást megelőzően elkövetett múltbeli cselekményként nem tartozhatnak a genfi egyezmény 33. cikkének hatálya alá.
- 13 Amennyiben az előző kérdésre igenlő választ kell adni, kiterjeszti-e az ilyen értelmezés azon esetek tételes felsorolását, amelyekben a genfi egyezmény alapján megengedett a menekültjogállás elismerésének megtagadása.
- 14 A Ciprusi Köztársaság a menekültügyi szolgálaton (a továbbiakban: alperes) keresztül a kérelem elutasítását javasolja. Kifogásként hozza fel, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelem Bíróság elé terjesztésének az EUMSZ 267. cikkben meghatározott egyik feltétele, konkrétan a nemzeti jog értelmében vett bírósági jogorvoslat hiánya sem teljesül.
- 15 Előadja, hogy a 2011/95 irányelv 14. cikke (4) bekezdésének a) pontja egyértelmű, és hogy ezen irányelv 14. cikkének (5) bekezdése mindenesetre alkalmazandó a jelen ügyben. A menekültügyi törvény 6A. cikke összhangban áll továbbá az említett irányelvvel, és lehetővé teszi a menekültjogállásnak a kérelmező nemzetközi védelem iránti kérelmének vizsgálata során történő visszavonását. Az alperes végül előadja, hogy a felperes a Bíróságtól a másodlagos jognak a nemzetközi jog rendelkezései alapján nem, hanem kizárólag a Szerződések és az elsődleges jog alapján történő vizsgálatát kérheti.
- 16 Ezenkívül előadja, hogy a „veszélyt jelent [az] állam biztonságára” fogalmát az uniós jog értelmezte, és hogy a nemzetbiztonsági kérdések a tagállamok kizárólagos hatáskörébe tartoznak.
- 17 Azt is megállapítja, hogy a felperes kérelme révén a nemzeti jog uniós joggal való összeegyeztethetőségére vonatkozó kérdéseket kíván megvizsgáltatni, ami nem tartozik a Bíróság hatáskörébe.
- 18 Azt is előadja, hogy az uniós jog genfi egyezménnyel való összeegyeztethetőségének vizsgálata – amely az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második kérdés tárgyát képezi – nem tartozik az EUMSZ 78. cikk hatálya alá, és hogy az előzetes döntéshozatalra előterjesztett harmadik kérdés a szóban forgó kérdések szempontjából nem releváns.

- 19 Az alperes azt is kiemeli, hogy amennyiben létezne a közösségi rendelkezés értelmezésére vonatkozó ítélkezési gyakorlat, a kérdést előterjesztő bíróság nem lenne köteles előzetes döntéshozatal céljából kérdést terjeszteni a Bíróság elé, mivel ez késleltetné az ügy elbírálását és az igazságszolgáltatás megfelelő működését.
- 20 A felperes kiemeli, hogy bár kérdéseknek előzetes döntéshozatal céljából történő előterjesztése a kérdést előterjesztő bíróság mérlegelési mozgásterébe tartozik, az szükséges ahhoz, hogy határozni tudjon többek között a 2011/95 irányelv rendelkezéseinek az EUMSZ és a genfi egyezmény rendelkezéseinek tükrében történő értelmezéséről, mivel ez utóbbi az közös európai menekültügyi politika egészének alapját képezi.
- 21 A felperes ezenkívül előadja, hogy a „nemzeti jog szerinti jogorvoslati lehetőségek hiányának” feltétele azokra az esetekre vonatkozik, amelyekben a bíróság – amelynek határozatával szemben nincs helye jogorvoslatnak – köteles előzetes döntéshozatal iránti kérelmet előterjeszteni, nem pedig a jelen ügyben szereplőhöz hasonlóan potenciális előzetes döntéshozatalra utalásokra. Azt is tisztázza, hogy „a Bíróság feladata, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelmet előterjesztő nemzeti bíróság számára az uniós jog értelmezésének azon elemeit megadja, amelyek az alapjogvita megoldásához megítélése szerint szükségesek, figyelembe véve a szóban forgó jogvitára és az azt jellemző tényállásra alkalmazandó nemzeti jogra vonatkozóan az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban szereplő információkat” (2021. október 6-i W. Ž. [A legfelsőbb bíróság rendkívüli felülvizsgálati és közjogi tanácsa – Kinevezés] ítélet (C-487/19, EU:C:2021:798, 78. pont).
- 22 Ezenfelül a felperes – az alperes azon érvét illetően, amely szerint az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második kérdés az uniós jog genfi egyezménnyel való összeegyeztethetőségének vizsgálatára irányul – előadja, hogy maga az EUMSZ 78. cikk (1) bekezdése is előírja, hogy a közös menekültügyi politikának összeegyeztethetőnek kell lennie a genfi egyezménnyel. Hivatkozik továbbá a Bíróság releváns ítélkezési gyakorlatára (2019. május 14-i M és társai [A menekültjogállás visszavonása] ítélet, C-391/16, C-77/17 és C-78/17, EU:C:2019:403), amelyben a Bíróság részben állást foglalt a 2011/95/EU irányelvnek a genfi egyezménnyel való összeegyeztethetőségéről. Az is kiemelendő, hogy ezek az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések az uniós jognak, nem pedig a nemzeti jognak vagy a nemzeti jog uniós joggal való összeegyeztethetőségének az értelmezésére irányulnak.
- 23 A felperes a „veszélyt jelent [az] állam biztonságára” fogalmát illetően előadja, hogy a Bíróság azt valójában több alkalommal, de mindig az egyes ügyek körülményeire és tényállására tekintettel értelmezte, ezért még mindig értelmezési hézag áll fenn a 2011/95 irányelv 14. cikke (4) bekezdése a) pontjának hatályát illetően. Ezenkívül hangsúlyozza az alperes azon állításainak ellentmondásosságát, amelyek szerint egyrészt a szóban forgó fogalom

értelmezése a tagállamok kizárólagos hatáskörébe tartozik, másrészt pedig azt az uniós jog már értelmezte.

- 24 Az alperes a fentiekre válaszul előadja, hogy a genfi egyezmény 33. cikke a jelen ügyben nem alkalmazható, mivel a felperessel szemben nem hoztak kiutasítási intézkedést, és ez utóbbi a keresetének elbírálásáig megőrzi tartózkodási jogát, következésképpen nem releváns annak értékelése, hogy e cikk összeegyeztethető-e a 2011/95 irányelv 14. cikke (4) bekezdésének a) pontjával.
- 25 Ezenfelül az alperes előadja, hogy a Bíróság az ítélkezési gyakorlatában már megállapította a nemzetközi védelem visszavonásához való jog összeegyeztethetőségét, és hogy ez sérti-e a genfi egyezményt, és álláspontjának alátámasztása és indokolása céljából utal a Bíróság ítélkezési gyakorlatára. Az alperes egyrészt a „veszélyt jelent [az] állam biztonságára” fogalmát illetően a 2017. április 4-i Fahimian ítéletet (C-544/15, EU:C:2017:255) és M. Szpunar főtanácsnok Fahimian ügyre vonatkozó indítványát (C-544/15, EU:C:2016:908, 47–79. pont), másrészt pedig a 2019. május 14-i M és társai (A menekültjogállás visszavonása) ítéletet (C-391/16, C-77/17 és C-78/17, EU:C:2019:403, 105–112. pont) veszi alapul azon álláspontjának alátámasztására, amely szerint a genfi egyezmény 33. cikke nem ellentétes a másodlagos joggal és tágabb értelemben az elsődleges joggal. Ezenkívül az alperes utalt M. Wathelet főtanácsnok M és társai egyesített ügyekre vonatkozó indítványára (C-391/16, C-77/17 és C-78/17, EU:C:2018:486, 95–103. pont), amely a 2011/95 irányelv 14. cikke (4) bekezdésének a Charta 18. cikkével és az EUMSZ 78. cikk (1) bekezdésével való összeegyeztethetőségével kapcsolatos.

Az előzetes döntéshozatalra utalás indokainak rövid bemutatása

- 26 A kérdést előterjesztő bíróság szerint a felek egyetértenek abban, hogy a kérelmező menekültjogállásának visszavonásáról szóló határozat meghozatalához vezető tényállás a kérelmezőnek a köztársaságba való beutazását megelőző múltbeli magatartásaival és/vagy cselekményeivel kapcsolatos bizonyítékokon alapul.
- 27 A kérdést előterjesztő bíróság figyelembe veszi a Bíróság azon ítélkezési gyakorlatát, amelyre a felperes hivatkozott, és amely megítélése szerint bizonyítja, hogy más ügyekben előterjesztettek hasonló kérdéseket, de az alapeljárásban feltett konkrét kérdésekre nem érkezett válasz.
- 28 A kérdést előterjesztő bíróság különösen a Bíróság 2019. május 14-i M és társai (A menekültjogállás visszavonása) ítéletére (C-391/16, C-77/17 és C-78/17, EU:C:2019:403) hivatkozik. A kérdést előterjesztő bíróságok azt kérdezték a Bíróságtól, hogy a 2011/95 irányelv azon rendelkezései, amelyek lehetővé teszik a tagállamok számára a menekültjogállás visszavonását vagy megtagadását, a genfi egyezményben nem szereplő megszüntetési vagy kizárási záradéknak minősülnek-e. A Bíróságtól azt kérdezték, hogy a 2011/95 irányelv vitatott rendelkezései érvényesek-e a Charta és az EUMSZ szabályai tükrében, amelyek

alapján az Unió menekültügyi politikájának tiszteletben kell tartania a genfi egyezményt.

- 29 A Bíróság megállapította, hogy érvényesek a 2011/95 irányelvnek azok a rendelkezései, amelyek a menekültjogállásnak a fogadó tagállam biztonságának vagy társadalmának védelmével összefüggő okokból történő visszavonására és megadásának megtagadására vonatkoznak. Kiemelte, hogy a menekültjogállás visszavonása és megtagadása következtében a származási országában történő üldöztetésétől megalapozottan féltő személy nem veszti el a menekültjogállást vagy azokat a jogokat, amelyeket a genfi egyezmény e jogállásnak tulajdonít, és ezzel azt sugallja, hogy a „menekültjogállásnak” a genfi egyezmény értelmében vett fogalmát meg kell különböztetni a „menekültjogállás” 2011/95 irányelvben meghatározott fogalmától.
- 30 A Bíróság ezzel az ítélettel mindenekelőtt megállapította, hogy a 2011/95 irányelv – noha létrehozza a menekültek védelmének európai rendszerét – a genfi egyezményen alapul, és ezen egyezmény teljes körű tiszteletben tartásának biztosítására irányul. Ebben az összefüggésben a Bíróság egyértelművé tette, hogy ha valamely nem közösségi állampolgár vagy hontalan személy megalapozottan fél a származási országában vagy a tartózkodási helye szerinti országban való üldöztetésétől, őt a 2011/95 irányelv és a genfi egyezmény értelmében vett menekültnek kell minősíteni, függetlenül attól, hogy hivatalosan elismerést nyert-e a 2011/95 irányelv értelmében vett menekültjogállása. A Bíróság e tekintetben rámutatott egyrészt arra, hogy a 2011/95 irányelv a „menekültjogállást” a menekültjogállás valamely tagállam általi elismeréseként határozza meg, másrészt pedig arra, hogy ezen aktus pusztán deklaratív jellegű, és nem keletkezteti a menekültjogállást.
- 31 A Bíróság ezt követően kiemelte, hogy a menekültjogállás visszavonásának és megtagadásának az irányelv által előírt okai hasonlóak azokhoz az okokhoz, amelyek a genfi egyezmény értelmében a menekült visszaküldését indokolják. A Bíróság kiemelte, hogy amennyiben a fent említett okokra való hivatkozás feltételei teljesülnek, a genfi egyezmény alkalmazása megfoszthatja a menekültet az olyan országba való visszaküldés tilalmának elve által nyújtott védelemtől, ahol élete vagy szabadsága veszélybe kerülhet, az irányelvet azonban a Chartában rögzített olyan jogokkal összhangban kell értelmezni és alkalmazni, amelyek az ezen országba való visszaküldés mindennemű lehetőségét kizárják. Ilyen körülmények között a Bíróság megállapította, hogy annyiban, amennyiben a 2011/95 irányelv a fogadó tagállam biztonságának és társadalmának védelme érdekében a fogadó tagállam számára biztosítja a menekültjogállás visszavonásának vagy megtagadásának lehetőségét, miközben a genfi egyezmény éppen ugyanezen okokból lehetővé teszi a menekült visszaküldését az olyan államba, amelyben élete vagy szabadsága veszélybe kerülhet, az uniós jog a genfi egyezmény által biztosítotthoz képest szélesebb körű nemzetközi védelmet biztosít a szóban forgó menekültek számára.

- 32 A Bíróság azt is megállapította, hogy a menekültjogállás visszavonása vagy megtagadása nem jár a menekültjogállástól való megfosztással vagy elvesztésével az olyan személy esetében, aki megalapozottan fél attól, hogy a származási országában üldöztetésnek lenne kitéve. Ha ugyanis az ilyen személy nem szerzi meg vagy elveszti az irányelv által a menekültjogállásban részesülő személyek számára biztosított valamennyi jogot és kedvezményt, a genfi egyezményben előírt bizonyos jogokat akkor is megszerzi vagy azok továbbra is megilletik. A Bíróság ezért arra a következtetésre jutott, hogy a szóban forgó irányelv rendelkezései összeegyeztethetők a genfi egyezménnyel, valamint a Chartának és az EUMSZ-nek a genfi egyezmény tiszteletben tartását előíró szabályaival.
- 33 A kérdést előterjesztő bíróság konkrétan ezen ítélet 79., 80., 81. és 93. pontjára hivatkozik.
- 34 A Bíróság a 2010. november 9-i B és D ítéletben (C-57/09 és C-101/09, EU:C:2010:661) úgy ítélte meg, hogy a szóban forgó ügyben szereplő kizáró okokat (a 12. cikk (2) bekezdésének b) és c) pontja) a múltban elkövetett cselekmények következményeiként kell értelmezni, és megjegyezte, hogy nem a 12. cikk (2) bekezdése, hanem kizárólag a 14. cikk (4) bekezdése vagy a 21. cikk (2) bekezdése alapján lehet figyelembe venni minden olyan veszélyt, amelyet a menekült az érintett tagállam számára aktuálisan jelenthet.
- 35 A kérdést előterjesztő bíróság különösen ezen ítélet 100–105. pontjára hivatkozik.
- 36 Mindezek tükrében a kérdést előterjesztő bíróság szükségesnek tartja, hogy előzetes döntéshozatal céljából a kérdéseket a Bíróság elé terjessze.